

– підвищенні ефективності обміну інформацією між громадянами, громадськими організаціями і владою;

– стимулюванні залучення волонтерів для підтримки діяльності органів місцевого самоврядування в питаннях соціального розвитку територіальної громади [2].

Серед форм взаємодії органу місцевого самоврядування з громадськістю щодо забезпечення соціального розвитку територіальної громади слід виокремити:

– звернення громадян – викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги;

– місцеві ініціативи – можливість бути почутими, можливість донести проблему до депутатів місцевих рад та показати громаді, яку позицію займає місцева влада щодо питань соціального розвитку;

– громадські слухання – зустрічі членів територіальної громади з депутатами та посадовцями місцевої ради, на яких громадяни висловлюють свою думку щодо планів та дій влади з вирішення проблем життєдіяльності громади;

– створення громадських рад при органі місцевого самоврядування;

– залучення громадських організацій до вирішення проблем громади через підтримку їхніх проектів та ініціатив;

– проведення брифінгів та прес-конференцій;

– випуск і поширення бюлетенів, прес-релізів, оглядів, інформаційних збірників, експрес-інформації тощо;

– публікація статей та підготовка теле- і радіопередач;

– створення архівів інформації про діяльність органу місцевого самоврядування;

– організація інтерв'ю посадовців органу місцевого самоврядування.

В напрямі удосконалення взаємодії органу місцевого самоврядування з громадськістю щодо забезпечення соціального розвитку територіальної громади доцільним є зосередження уваги на:

– запровадженні збору та оновленні для органу місцевого самоврядування бази контактів всіх громадських організацій та громадських активістів громади;

– необхідності запровадження системних та прозорих механізмів впливу громадських організацій на місцеві політики;

– створенні майданчика для комунікації та обміну інформацією між органом місцевого самоврядування та громадськістю про актуальні проекти, потреби та можливості співпраці;

– покращенні практик консультацій органу місцевого самоврядування з громадськими організаціями;

– запровадженні прозорого механізму інформування громадськості, пошуку партнерів для реалізації соціальних проектів;

– популяризації досвіду дієвої взаємодії органів місцевого самоврядування та громадськості;

– залученні громадськості до моніторингу діяльності органу місцевого самоврядування щодо соціального розвитку територіальної громади;

– запровадженні прозорих та доступних механізмів консультацій щодо розробки програм соціального розвитку на ранніх етапах роботи над документом;

– проведенні роз'яснювальної діяльності для громадських організацій з приводу вирішення завдань соціального розвитку територіальної громади.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

2. Місцеві ініціативи та залучення громадськості до здійснення місцевого самоврядування. Навчальний посібник для посадових осіб місцевого самоврядування /Карий О.І., Панас Я.В./ Асоціація міст України. К., ТОВ «ПІДПРИЄМСТВО «ВІ ЕН ЕЙ», 2015. 176 с.

Тетяна РЕСЛЕР

здобувачка освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ

Науковий керівник - д.е.н., професор кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Алла ВАСІНА

СУТНІСТЬ ТА ЗАВДАННЯ ЗНАНЬОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ ПУБЛІЧНОЇ СФЕРИ

В сучасних умовах трансформації суспільних відносин ефективне функціонування й розвиток організацій публічної сфери значною мірою залежить як від ступеня освоєння працівниками нових знань, так і від системного їх використання в повсякденній діяльності. Знання є одним з основних ресурсів публічних організацій, зокрема органів влади, який широко використовується при здійсненні всіх видів функціональної діяльності. Соціалізація знань здійснюється шляхом їх матеріалізації в засоби діяльності, в адміністративні

послуги, а також в конкретні вміння і навички працівників.

При цьому, як зазначав Пітер Друкер, саме менеджмент і тільки менеджмент, забезпечує в організаціях реальну ефективність залучених і накопичених знань і кваліфікації працівників [1].

Ефективне управління знаннями організації публічної сфери (колективними знаннями), особистісним досвідом і здібностями працівників сприяє вирішенню найскладніших організаційних завдань, що постають у відповідності до вимог і викликів середовища її функціонування й розвитку.

Значна залежність функціонування і розвитку організації публічної сфери від здатності залучати, зберігати, генерувати, поширювати і використовувати у своїй діяльності знання обумовлює необхідність формування у системі її менеджменту підсистеми знаннєвого менеджменту, функціонально зорієнтованої на створення відповідної інфраструктури, здійснення процесів та організаційних процедур, які дозволяли б працівникам створювати і результативно використовувати свою організаційну базу знань.

Знаннєвий менеджмент формує в організації базові умови перетворення інформації та інтелектуальних активів у постійну цінність для клієнтів організації та її персоналу, сприяє повторному використанню інтелектуального капіталу, дозволяє приймати більш виважені управлінські рішення та створює умови для інновацій. Це систематичне управління активами знань організації з метою створення цінності та задоволення тактичних та стратегічних цілей. Воно складається з ініціатив, процесів, стратегій та систем, які підтримують та покращують зберігання, оцінку, обмін, уточнення та створення знань [2].

Підсистема знаннєвого менеджменту виступає як комплекс принципів, методів, засобів, множин інформації, людей і мережі їх взаємних зв'язків, який дає змогу прийняти і реалізувати стратегії управління знаннями для досягнення цілей організації.

У загальному контексті знаннєвий менеджмент забезпечує процес, згідно з яким цілеспрямовано формується, структурується, розвивається та застосовується база різних знань організації публічної сфери. Водночас впровадження концепції управління знаннями в процес менеджменту організації публічної сфери має багатоаспектне прикладне значення, яке закладає об'єктивні передумови для набуття стійких організаційних характеристик прогресивних інституцій.

В організаціях публічної сфери знаннєвий менеджмент розглядають як відносно новий напрям у системі менеджменту та як напрям організаційної діяльності щодо підтримки процесів утворення, розповсюдження, оброблення та використання знань всередині організації.

Знаннєвий менеджмент забезпечує формування чіткого процесу управління знаннями організації, який органічно поєднує такі розширені етапи:

- 1) виявлення знань, які мають вирішальне значення для успіху;
- 2) придбання наявних знань, досвіду, методів, кваліфікації;
- 3) створення потоків зібраних, упорядкованих знань, оцінювання їх корисності;
- 4) класифікація відібраних знань, внесення їх в корпоративну пам'ять;
- 5) доступ до знань в корпоративній пам'яті, їх розподіл і використання;
- 6) застосування знань під час виконання завдань, вирішення проблем;
- 7) створення нових знань;
- 8) реалізація нових інтелектуальних продуктів, створених всередині підприємства [3].

Основними завданнями знаннєвого менеджменту є ідентифікація, трансфер (залучення, надання, поширення, обмін), створення, нагромадження, селекція, сполучення, записування, зберігання (утримувannya), оцінювання (дослідження корисності), застосування знань.

Список використаних джерел:

1. Друкер П.Ф. Энциклопедия менеджмента / П.Ф. Друкер. М.: издательский дом «ви-льямс», 2004. 432 с.
2. Управление знаниями как складовая процессу интеллектуализации систем менеджмента предприятий Ситник Й.С. Экономика и общество. 2017. Выпуск 8. С.105.
3. Мильнер Б. Управление знаниями: [монография] / Б. Мильнер. М.: ИНФРА-М, 2013. С. 69.